

de få eller de mange, der skal have penge. Det er op til Billedkunstrådet at vurdere, hvor den kunstneriske kvalitet findes. Det kan være, at der er mange, som repræsenterer kunstnerisk kvalitet inden for billedkunsten, men det kan også være, at det kun er få.

Hr. Peter Duetoft var bange for en kompetencestrid mellem Akademiraadet og det nye Billedkunstråd. Det er der mange andre der har været nervøse for, og det er kommet til udtryk i høringsssvarene. Det er baggrunden for, at vi i bemærkningerne har præciseret, hvad Akademiraadet har ansvaret for, og hvad Billedkunstrådet har ansvaret for.

Billedkunstrådet bliver rådgiver for ministeren. Hvis der f.eks. skal laves en ny bekendtgørelse om Charlottenborg, har Billedkunstrådet mulighed for at rådgive ministeren. Men i det øjeblik, det drejer sig om generelle æstetiske helhedsvurderinger, er det klart, at det så er Akademiraadet, der har ansvaret. Hvis vi f.eks. i Kulturministeriet skal tage stilling til eller danne os et indtryk af en ny byplan, vil det helt klart være Akademiraadet, vi vil gå til.

Billedkunstrådet får altså det samme rådgivningsansvar, som f.eks. Statens Musikråd, Litteraturrådet og Teaterrådet osv. har, dvs. som rådgiver på de specifikke områder. Hvis det derimod er helhedsvurderinger, vi har behov for, er det Akademiraadet.

Hr. Peter Duetoft var også ked af, at vi overflyttede Udsmykningsudvalget fra Statens Kunstfond til Billedkunstrådet. Grunden til, at vi har valgt at gøre det, er, at Udsmykningsudvalget hører mere naturligt til i Billedkunstrådet end i Statens Kunstfond, fordi det, Statens Kunstfond normalt gør, er at uddele arbejdslegater og at indkøbe kunst. Det er den eneste kunstart, hvor vi har indført, at Statens Kunstfond også kan støtte produktion, altså udsmykning. Og da målet med det nye Billedkunstråd netop er at støtte formidling, produktion og rådgivning, er det mere naturligt at have det dér.

Så har der været forskellige bemærkninger til de amtslige billedkunstråd. Jeg synes jo, det er vigtigt, at vi får billedkunsten ud til hele Danmark, og at vi også sikrer os, at det her er en lov for alle danskere, for hele Danmark, noget, vi alle sammen får gavn af. Derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi forskellige steder i landet får nogle råd, som har som opgave at sætte billedkunsten på dagsordenen.

Hvis private bygherrer skal gøre brug af 1 pct.-muligheden, altså muligheden for at afskri-

ve billedkunstnerisk udsmykning, så tror jeg, at de har brug for rådgivere. Og jeg tror også, de har brug for oplysning, altså kunstnere, der regionalt og lokalt forklarer de muligheder, der er i den nye afskrivningslov, og inspirerer til, at man bruger mulighederne. Det er baggrunden for, at vi har lagt op til, at man på frivillig basis kan etablere amtslige billedkunstråd.

Og så igen en bemærkning til hr. Peter Duetoft, som er bange for, at der bliver for meget bredde i det her, og at det bliver for folkeligt. Jeg tror, det hænger sammen med sådan en myttestilling om Det Radikale Venstres kulturpolitik, for jeg tror faktisk ikke, at ordet folkeligt forekommer et eneste sted i det her lovforslag, og det er egentlig en fejl, vil jeg gerne sige. Så hvis vi kan rette op på det, vil jeg gerne.

Men meningen med forslaget er som med alle andre forslag på det kunstneriske område at styrke kvaliteten. Og det bringer mig hen til hr. Søren Søndergaards ordførertale. For det er meget klart, at hr. Søren Søndergaard har et helt andet udgangspunkt, end eksempelvis hr. Peter Duetoft har. Det, hr. Søren Søndergaard kritiserer, er, at vi ikke løser de sociale problemer inden for billedkunsten med det her lovforslag. Og det er jeg fuldstændig enig i at vi ikke gør. For det her er ikke arbejdsmarkedslovgivning, det er ikke sociallovgivning, det er kulturpolitik. Og jeg mener, at det, vi skal med kulturpolitikken, er at understøtte og styrke kvaliteten i kunsten.

Jeg er også overbevist om, at de forslag, vi har lagt frem her, som jo indebærer, at der bliver flere penge til billedkunsten, selvfølgelig vil betyde, at der bliver en større billedkunstnerisk produktion, og dermed, at der også bliver flere penge til den enkelte kunstner. Men vi kan ikke, og vi skal ikke med det her forslag sikre, at alle, der ønsker at blive kunstnere, rent faktisk også kan blive det og kan leve af det. Udgangspunktet er kvaliteten.

Fru Tove Videbæk var bekymret for spørgsmålet om visningsret, ked af, at vi ikke havde haft mulighed for at få visningsretten med i det fremsatte forslag. Jeg så meget gerne, at vi også havde visningsretten med, men jeg har ikke kunnet finde pengene til det, og det er baggrunden for, at den ikke er med. Jeg har vurderet, at de andre elementer var mere afgørende.

Og endelig til det økonomiske i det her: 40 mio. kr. på sigt til styrkelse af billedkunsten, det er penge. Selvfølgelig kunne man ønske sig, at